

лежа, спокоенъ, надвесенъ надъ огромна змия, като хирургъ за операция.

Мама извърна очи да види шо чинимъ и, като забеляза змията до люлката, изпищъ и припа на насъ:

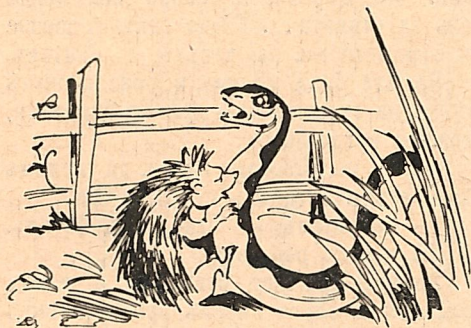
— Олеле, Боже, чедото ми!

Дѣдо тури прѣстъ на устнитѣ си и я спрѣ:

— Ссстъ! Нишо нѣма, нишо нѣма!

Но мама не го послуша, грабна детето и отиде да го накърми, пкъ ние останахте при крушата.

Разбрахме, че това бѣ сщиятъ оня смокъ, който бѣ избѣгалъ преди малко.

Той се огъваше сега подъ ежа, увиваше се около него или го биеше съ опашката си, а остроото му езиче съскаше и кълвѣше по бодлитѣ. Бѣлиятъ коремъ на змията лъщѣше на слънцето. Тя се мжчеше да се освободи отъ жбитѣ на своя нападател, и, увивайки се

около бодливата му броня, цѣлото ѝ тѣло се израни, надупчено отъ много остри бодли, и стана само кръвь. А нашиятъ ежъ бѣ надвесилъ муцуна надъ огромната змия и прегриваше съ остритѣ си жби тѣлото ѝ наполовина. Следъ това той я стисна подъ шията, преграза главата ѝ и започна да я яде.

Презъ цѣлото време ние следѣхме героичната борба на змията и се чудѣхме на дързостята на Тарля. За първи пжтъ присѣтствувахме на нѣщо, което ни изпълни съ трепетъ и боязнь.

— Ежътъ е най-вѣрлиятъ врагъ и на най-опаснитѣ отровни змии, — рече дѣдо. — Яде ги, и отровата не му вреди.

Приближихме до ежа. Той дори не ни обърна внимание — толкова много бѣ заетъ съ себе си. Искаше ми се да го помилвамъ заради смѣлостята му, но остритѣ му бодли ме възпрѣха.

— Деца, — рече дѣдо, — такива юнаци не сж за затворъ. Азъ да ви кажа. Ако не бѣше Бодливко, можеше змията да се наврѣ при детето, въ люлката. Смокътъ не е отровенъ, но достатъчно бѣше да се уплаши детето, да примре отъ страхъ и майка му. Пустнете го да си живѣе въ гората и да се радва на слънцето и на свободата си! Той заслужава тази награда.

Вечерята ние се върнахме вжщи безъ Тарля. Оставихме го самъ, на свобода.

Атанасъ Душковъ

РОДНА ЗЕМЯ

Като майка намъ си мила —
родна, българска земя!
Ти ни давашъ плодъ обилень —
даръ отъ твоитѣ поля.

Въ тебъ се ражда жито едро,
зрѣе грозде съ меденъ сокъ —

всичко въ тебе блика щедро
че те благославя Богъ.

И затуй си вѣчно плодна,
пълна съ изворъ на животь,
и затуй, земя свободна,
хранишъ цѣлия народъ!

Ненчо Савовъ